

Ростислав ІВАНИЧУК

СЛОВО, ОБПАЛЕНЕ ВІЙНОЮ

Друге видання
Доповнене

Косів

«Лисаний Камінь»

2024

ББК 84. 4 УКР6-5

I 18

I 18 **Слово, обпалене війною.** Друге видання. Доповнене/
Іваничук – Косів: Писаний камінь, 2024. – 72 с.

«СЛОВО, ОБПАЛЕНЕ ВІЙНОЮ» — перша збірка віршів Ростислава Іваничука, написаних на фронті в час коротких вільних хвилин нелегкої служби Україні, захищаючи рідну землю від московської орди.

ББК 84. 4 УКР6-5

© Марія Боечко, упорядкування, 2024
© Видавництво "Писаний Камінь", 2024

СЛОВО АВТОРА

Дорогий читачу, ти тримаєш в руках книгу з моїми віршами. Ця невеличка збірка написана мною в нелегких умовах.

Я — військовий, десантник 80-ї окремої десантно-штурмової бригади. Бригади, яка неодноразово відзначилась хоробрістю, звитягою і самопожертвою за час цієї страшної війни. Це бригада, в якій б'ються справжні леви за свободу і незалежність України.

Кожне слово в цій збірці — це життя, подвиги, біль, душевні переживання і надії всіх моїх побратимів. Це дебютна збірка віршів, тож сподіваюсь на розуміння і помірну критику.

Любов до літератури привилась мені в школі завдяки учителям, а саме: Залужній Ганні Михайлівні, Тимофійчук Ганні Дмитрівні, які були вчителями української мови і літератури. Та лєвова частка, основна заслуга і приклад любові до рідного слова належить моїй наставниці, учительці, поетесі, хорошій людині і щирій подрузі — Сав'юк Ганні Іванівні.

Видання моїх творів було б неможливим без моральної підтримки, редакторських послуг і мотивації поетеси, редакторки альманаху «Джерельні дзвони» — Боєчко Марії.

Тож висловлюю щире подяку за підтримку, допомогу і настанови двом чудовим талановитим поетесам: Ганні Сав'юк та Марії Боєчко.

МОЯ КОРОТКА БІОГРАФІЯ

Я, Іваничук Ростислав Романович, народився 30 вересня 1988 року в мальовничому селі Перерів Коломийського району Івано-Франківської області.

Навчався в Матеївецькій ЗОШ 1-2 ступенів. Після закінчення 9-го класу продовжив навчання в Замулинецькій ЗОШ I-III ступенів. По закінченні школи вступив до Коломийського інституту управління природними ресурсами. Навчався на кафедрі геодезії і картографії. Здобувши диплом бакалавра, працював ковалем у батьковій кузні.

Одружився з прекрасною жінкою — Киф'як Лесею Іванівною. Згодом наша сім'я поповнилась двома чудовими дітками: сином Станіславом і дочкою Златою.

З початком повномасштабного вторгнення поповнив ряди 80 одШБ і по сьогоднішній день несу службу в даній бригаді.

КРИК ДУШІ

Відкрийте очі, хто ще не прозрів,
І вуха розтуліть, почуйте!!!
Вам рускій мір ще не осточортів?
Як ні, тоді валізи запакуйте.
Ніхто вас силою тут не тримає!
В один кінець купіть квіток,
Як мізків власних в голові немає,
Щасливо, за поребрік, чекає вас «совок»!!!
Ви одягнули наші вишиванки
І «Слава Україні» кричите,
Латентні москвофіли, політичні куртизанки,
Та пильність нашу цим не приспите!
Ви просуваєте московську, рабську віру,
Та знаємо, що Бога там нема!
Втираєтесь по-тихому в довіру
І темні свої робите діла...
В освіту теж пустили метастази,
Нових хочете виховать рабів?
Ви через твори українофобської зарази
Дістатись вирішили до дитячих, світлих ще голів?
Цього не буде! Більше не дозволим!
Ми доленьки, гіркий, затямили урок.
Бо платим кров'ю і нестерпним болем
За волю, за новий історії виток!
Відкрийте очі, хто ще не прозрів!
І вуха розтуліть, почуйте!
Живіть, як нам Шевченко заповів,
Хоч дітям справжню Україну побудуйте!

НЕЗДОЛАННИМ

Світає, над небосхилом зрожевілим
ранкова зірка догарає.
Осіннім полем з пожовтілою травою понад росою
стелиться туман.
Свята Покрова своїм Омофором від ока вражого
воїнів захищає,
І перед наступом важким
молитву прочитає капелан.
Нащадки славних козаків,
нові герої ньєнки-України,
Як предки їх, безстрашно йдуть
у лютий бій священний.
За степ широкий, ріки і поля,
за гори рідні й полонини,
За кров пролиту, за осиротіле немовля,
за всіх, хто покалічений й нужденний.
Храни, Господь, всіх тих, хто з зброєю в руках
Ці землі від ординської навали захищає,
Хай ворога, на землях наших, розвіє вітром прах!
І хай весною Україна в мирі розцвітає!
Ми за свободу б'ємося на протязі століть,
Хіба ще є в когось така жага до волі й правди?
Ми витримали стільки горя й лихоліть,
Ми є, були і будемо! Назавжди!!!

СОКОЛАМ

Літає в нашім небі якесь чудо,
Великий птах, він крилами нам сонце затулив.
Лети в свої краї, паскудо!
Хіба тебе до нас хтось запросив?
Просили, виявляється, іуди,
І ось він, тут як тут, триклятий враг,
Свої порядки хоче встановить повсюди,
Скувати нашу волю по руках й ногах.
Іуди, довіку ваші душі проклинаю!
Цього хотіли на своїй землі?
Одна руїна у колись квітучім і багатім краї,
Живете, наче свині, у лайні!
Ну ось він, рускій мір, збулася мрія?
Продалися двоглавному орлу?
В тих головах ще жевріє надія,
Що знищить Україну він мою.
Не вийде, виродку двоголавий,
Тобі над нами не запанувати!
Летять соколи в бій кривавий
Свободу й рідну землю відстояти!
Відстоїмо, відіб'єм, відвоюєм,
Бо в наших жилах козаків й опришків кров!
Ми честі своїх предків не сплюндруєм,
Такого перцю всиплем, будь здоров!
Ми нація, ми сила, ми єдині,
Хто ж ви? Імперія, орда.
Ви вічно п'яні і безмозкі свині,
А ми — в кулак затиснута рука!

Хай не у всіх боях перемагаєм,
Ви нас берете силою, числом,
Але свою ми землю захищаєм,
За нами правда, бо ми боремось зі злом!
Для вас у пеклі чани закипають
За ваші зlodіяння і гріхи,
Рабів до Раю не пускають!
В Раю для нас цвітуть сади!

20.02.2023.

НЕ ВІДКЛАДАЙ ЖИТТЯ НА ЗАВТРА

Не відкладай життя на завтра,
Примарне завтра може не настати!
Згорить усе відкладене, як ватра,
З її золи уже нічого не дістати.
Свій кожен день, немов останній, проживай!
Кажі близьким про все, що на душі кипить,
Мандруй, твори, кохай,
Того життя — всього лиш мить!
Не бійся! Страх рабами нас зробив.
І сумнівам не дай себе з'їдати!
Підтримуй, втілюй кожен свій порив
Й солодким мріям не давай вмирати!

НАША ДОЛЯ

Замість шабель у нас ножі,
Замість пістолів — автомати,
Та козаками все ж залишились в душі
І наша доля — Рідну Землю захищати!
Хай не підводять нас залізні коні,
І кожен постріл хай влучає в ціль!
Вже скоро зникнуть ніченьки безсонні,
А з ними — втома, холод, біль!
Не за горами наша Перемога,
Вшануєм побратимів неживих,
Додому нам простелиться дорога,
В обійми рідних, серцю дорогих.
Всім нашим воїнам земний уклін,
Наснаги й сил, щоб волю відстояти!
Навіки ми піднялися з колін
І будем до останнього стояти!
Ми дякуємо за надійний тил
Всім тим, хто нам допомагає,
Хто не жаліє часу, сил,
Всім, хто працює, рук не покладає.

НЕ ДЛЯ ВІЙНИ РОСТИЛИ ВИ СИНІВ

*Сав'юк Ганні та всім учителям
присвячую*

Не для війни ростили ви синів,
Ви душі свої в нас вкладали,
Та полчища заклятих ворогів,
Прийшли і землі наші сплюндрували!
Не для війни ростили ви синів,
Ви вчили нас в любові й мирі жити,
Та тисячі обірваних життів
Нас змусили до війська лав вступити.
Не для війни ростили ви синів,
Але ми мусим Рідну Землю відстояти!
Молитви й сльози наших матерів
Дають нам силу не здаватись.
До краю рідного любов
Ви нам з колиски прививали,
Прийшла війна і закипіла кров!
Ми стали в стрій і зброю в руки взяли.
Нам доля випала гірка,
І мусимо закінчити почате,
Щоб дітям, в спадок, не залишилась війна,
Ми нищим ворога завзято!
Голови вкриті попелом боїв,
Який ніколи вже не змити,
Та чисті душі у ваших синів,
І ваших внуків в мирі будемо ростити!

Я СВІДКОМ СТАВ...

Я свідком став відродження країни,
Що феніксом повстала із вогню.
Довкола мене згарища, руїни,
А я, мов зачарований, стою...
Я бачу її велич, її душу,
Її народ, що одним цілим став!
Я у любові Вам зізнатись мушу,
Я гордий, що на цій землі зростав!!!
Ми не забудем жертву непомірну,
Яку знов за свободу принесли!
Ми проклинаєм вас, ненависні сусіди!
Ви не брати нам! Ви кати і вороги!!!
Віками ви ці землі плюндрували
І нарід мій тягнули у ярмо,
Та волю й глузд здоровий не зламали!
Якщо не рахувати Крим й ОРДЛО!
Але й до тих овець заблудлих,
До темних рабських душ уже дійшло,
Що «Русській мір», на «скрепах» їх протухлих,
Ми в Україні встановити не дамо!!!

НЕ ЗАБУДЕМ І НЕ ПРОСТИМО

Кривавим балом править сатана
І його слуги, іроди трикляті,
Невинну кров там подають замість вина,
Клянуться в вірності йому попи
На перевернутім Розп'ятті...
Він пекла браму отворив,
Зламавши всі Святі Печаті,
Й «намісник», в Римі, голову схилив,
Коли пішли в атаку полчища прокляті!
Бояться всі гієну й сатану,
За безцінь душі свої продають,
Наївно вірять у його брехню,
Падають ниць і, страхом сковані,

«милости» ждуть...

Та не діждуться, демон милості не знає!
Йому страждання й муки подавай!
Дивитись гидко, як світ цей загниває,
Розпушта й гріх вже виливається за край!
І в моїм краї, краї світла й правди,
Прибічники нечистого живуть,
Обманом підлим сіють чвари
Й гнилі плоди спокійно рвуть.
Гнилим тим плодом нарід мій годують,
Та, Слава Господу, ще є здоровий глузд,
Брати мої з антихристом воюють,
Ми вирвемся з його пекельних пут!!!
Ми стоїмо і будемо стояти
Без страху, з вірою в серцях,

Народ цей вже нікому не зламати!
Занадто довгий і тернистий був до волі шлях!
Ракетами руйнуються міста,
Життя невинні рвуться, наче павутинки,
Від криків розпачу болить душа
І спокою нема ані секунди, ні хвилинки...
Та ці випробування ми пройдем!
Їх, закарбовані рубцями, не забудем!
На вік в історію ввійдем
І сатані служити ми не будем!

ЯК ДАЛІ ЖИТИМЕМ?

Ми переможемо і в цьому сумнівів нема!
За волю кров'ю щедро заплатили!
Та чи потрібна вам вона?
Чи й далі житимете так, як жили?
По кабінетах, з хабарами на поклін,
Слабких давити, а під сильними прогнутись.
Так звикли жити кілька поколінь,
Зміниться влада, головне «переобутись».
Чи може досить цієї ницості й брехні?
Може вже час по-людськи жити?
Невже не гидко, га? Скажіть мені,
Чому ви можете дітей навчити?
Цьому й вчите: лукавству, зраді і наживі,
Усю цю нечисть вони впитують від вас,
Егоцентричні, підлі і брехливі,
Але ж колись прийде розплати час.

НАРОДОВІ

Многостраждальний, бідний мій народе,
Ти пограбований, ошуканий і мовчазний.
Об тебе й далі витирають ноги,
Чи ти такий терплячий, чи дурний?
Наче й сміливості тобі не збрало,
Бо з ворогом ведеш нерівний бій,
Невже щось рабське в голові твоїй залякло?
Ти з року в рік, при владі, терпиш тих повій!
Вони продалися самі й тебе продали,
Тому повіями їх і зову!
За ту свободу, кращі з нас, життя віддали,
А ти розводиш «міжпартійну» ворожбу!
Гризуться між собою, наче пси,
Дрібні людя, що істини не знають,
А може знають, отже, також вороги!
Хоч й не на фронті і в відкрити не стріляють!
«Порохоботи» і «Зелені», й інші всі,
Тобі життя щасливе обіцяють,
Ти ж як сидів, так і сидиш в ярмі,
Поки тебе лупцюють й обкрадають!
Ну переможемо, що далі, от скажи,
Так й житимеш, змордований, в кайданах?
За волю гинуть твої доньки і сини,
Земля твоя в рубцях вся, в ранах.
А ти мовчиш тоді, коли кричати треба,
Й кричиш, коли слід мовчки зважити усе!
Люблю тебе й на фронт пішов за тебе,
Та від твоєї дурості у грудях щось пече!

Коли верзеш щось про свободу слова,
На думку власну право й все таке,
Свободу бачив ти, як та корова!
І як корову, скоро видоють тебе!
Не закликаю ні до бунту, ні до «крові»!!!
І на майдани більше не ходи!
Навчися жити в мирі і в любові,
У злагоді, як сизі голуби!
Навчися єдності, бо в ній лиш сила!
А зайдам кермувати не давай!
Тебе свята земля в біді зростила,
Ти сильний, то ж своє не віддавай!
Я прошу в Бога розуму для тебе,
Бо буде розум, будеш мати все!
Тобі в гурті триматись треба,
В громаді сила, як ніхто з своїх не підведе!

ЩЕ ОСІНЬ БУДЕ ЗОЛотоЮ

Суша земля дощу осінньому радіє,
Та війнам цей дощ не до душі.
Промокли річі, багаття ледве тліє,
І не зігрієшся в сирому бліндажі.
Пожовклий лист додолу опадає,
Весною з бруньки новий проросте.
І той солдат, який в бою вмирає,
Життя віддасть — за покоління вільне і нове.
Розкисли польові дороги
І до самих колін болото.
За день набродишся, німіють ноги,
Війна — не легка для солдат робота!
Оголені посадки і ліси,
Позиції тепер, як на долоні...
Ховаєм техніку під волонтерські масксітки,
Пильнуємо ворожі, кляті дрони.
Ласкава осінь, золота,
Її краса оспівана піснями!
Колись улюблена моя пора,
Що тішила багатими полями...
А зараз заміновані не зібрані поля,
Осколками посічені сади...
І стогне замордована, свята земля,
Під гнітом ненависної орди.
Та перемога, все ж таки, за нами!
Не довго ворог буде панувати!
Пройдусь іще пожовклими ланами
І милу осінь буду шанувати!!!

ВІЄ ВІТЕР БУЙНЕСЕНЬКИЙ

Віє вітер буйнесенький,
Віє з широких полів.
Сидить воїн молоденький,
У задумі голову схилив...
А чи правда є в цім світі?
А чи Бог ці землі полишив?
За що гинуть малесенькі діти?
Хто і чим Його так прогнівив?
Сидить воїн, зажурений,
Сльозу гірку витирає,
Побратим тяжко ранений,
А чи виживе, хто ж знає?
Після бою стерпли руки,
І втома кістки ламає.
В далині вибухів звуки,
А вітер не вщухає...
Буйний вітер між гіллям весело гуляє,
З клена листя пожовтіле безжально зриває.
І той лист в танку останнім падає, кружляє,
Святу землю покривалом жовтим огортає.
От і ми, як ті листочки,
Рідну землю вкрили,
України сини й дочки
Світлі голови зложили.
Втомлений, але живий,
Під стареньким кленом,
Сидить воїн молодий,
Наче під знаменом...

Над зжовклим листям синє небо,
Сокіл в нїм літає,
Отже, битись й далі треба
І перемога нас чекає!

ТИМ, КОГО НЕМА...

Сиділи дружньо в ряд, курили
Під артилерії гучні баси,
Про все на світі жартували, говорили,
Приліт... І раптом стихли голоси...
Замовкли всі, хто був в окопі,
Могилою те стало укриття.
І поминальні дзвони в Бучі, Львові й Конотопі
Розкажуть всім, що обірвалось тут життя.
Їх рідним скажуть, що герої не вмирають,
І доля правди буде в тих словах,
Та хлопців тих в цїм світі вже немає,
Вони живуть лиш в спогадах й серцях.
Ми непомірну знов приносим плату
За те, щоб в Україні було майбуття!
Хтось ляг в могилу, в лікарняну хтось палату,
Ми на життя міняємо життя!
Чи ми історію свою не вчили?
Чи ката ми не знаємо в лице?
І знову землю кров'ю окропили,
Хто відповість, скажіть мені, за це?
За моїх побратимів кров і муки,
За виплакані очі матерів й дітей,
Вас обгорілих, в полі, будуть їсти круки,
А в лісі — будете кормом для свиней!

ЖУРАВЛІ

Збираються у вирій журавлі,
Зі смутком рідну землю покидають.
І чути крик їх жалісний по всій Землі,
Коли поля згорілі пролітають.
У добру путь, летіть і не журіться!
Я проводжаю вас з надією у серці,
Прошу, весною з Миром поверніться!
А ми, тим часом, з ворогом зійдемося в герці!
Народ мій більш не стане на коліна!
Омиту кров'ю Волю не віддасть!
Свята Земля поглине бісового сина,
Який прийшов з мечем нас «визволять»!
Ми переможемо! Це все, у що я зараз вірю,
Бо згуртувались у «стальний кулак»,
Щоб раз й назавжди вибить зуби звіру,
І свідком чисте небо, буде так!
І розцвітуть сади і спалені поля,
Розквітне й наша ненька-Україна!
І буде чути співи солов'я,
Героя-батька вдома обійме дитина.

СОН

Напевно вже світає,
На світанку, він найсолодший, отой сон.
Це ж сон, я точно знаю,
А поряд ти лежиш і світло пробивається з вікон...

Лиш не прокинутись би, Боже, я благаю,
Побути з нею дай мені ще мить,
Коли ще полежу отак, не знаю,
Мені б поспати, але клятий грім гримить.
Гроза мабуть, ох і гучні розкати,
Пролле напевно, як з відра,
Як же не хочеться вставати,
Та клятий грім... Аж труситься земля!
Розплющив очі, в небі сонце,
Що за погода, що за чудеса?
Від пилу аж першить у горлі,
Прийшов до тями. Тут ж кругом війна!
От сучі діти, сон такий зіпсути,
Не грім то зовсім, криє нас арта...
Я б подушив вас голими руками, ви, паскуди!
Як же дістала та ненависна орда!
Ми переможемо, я вірю, ні, я знаю!
За нами правда і свята земля!
Із запобіжника старий калаш знімаю,
Ще б якось встати, ох важка «броня»...
Ну в тебе й сон, мій побратим сміється,
Так гепає, не чути в голові думок,
А він лежить і навіть не здригнеться,
Повимітав би, друже, з вух пісок.
Пісок, а будь йому не ладно,
Він в берцях, в пазусі, в штанах.
Та й дідько з ним, за сон обірваний досадно,
Додому ми літаємо лиш в снах...

ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ

Так хочеться з сином поговорити,
Дізнатися, як день його пройшов,
Пораду дати, чомусь корисному навчити,
І пояснити, куди й чому із дому я пішов.
Так хочу доньку міцно пригорнути,
Вона нівроку, певно, підросла,
Дитячі, рідні голоси почути,
Й забути фразу: почекай, часу нема.
Дружині хочеться принести в ліжко каву,
Сказати щиро: «Дякую за все»
І посмішку її побачити ласкаву,
Підставити своє плече.
Війна змінила нас, відкрила очі,
Старі пріоритети перемножені на нуль.
На другім плані всі нажитки, гроші,
Навів порядок в голові снарядів свист і куль.
Стільки всього ще хочеться дізнатись,
Багато так ще не прочитаних томів...
До справ, відкладених на потім, час вертатись,
Робити те, чого раніше не зумів.
Поїхати в краї, в які манило,
В яких ще так й не побував,
Долі перо мокнути у життя чорнило,
І може б путне щось нащадкам написав...

ОСТАННІЙ ДЕНЬ ЛІТА

Останній літній день і завтра — осінь,
А на душі пів року вже зима.
Зимова в літнім небі просинь,
Скувала серце кригою війна.
Шість місяців, як перші вибухи лунали,
Як усвідомив, що прийшла біда,
І лист календаря, що не зірвали,
На ньому лютий, на душі — зима.
А завтра — вересень, а завтра — осінь,
Така чудова, золота пора,
Що розмаїттям барв радість приносить,
Та зараз не до неї, в нас війна...
Любив я осінь за багряне вбрання,
І за туманом свіжим встелені поля,
За влучні постріли, за полювання,
За жовте листя, що стежки вкрива.
Та смерть, під час війни, багряні носить шати,
Від крові побратимів, неживих.
І не туман, а дим почав поля вкривати,
Тай звуки пострілів, краще без них.
Я в Бога прошу перемоги, прошу миру,
Холодна хай закінчиться «зима»!
Я вірю, що прийме молитву щиру,
Наступна буде теплою ВЕСНА!

ПІЛОТАМ

ПОЛЕГЛИМ І ЖИВИМ

Присвячується Герою України

Майору Степану Тарабалці

Залізні лицарі небес,
Ті, хто закрит собою небо,
Взяли на себе тяжкий хрест,
Життя віддали, бо так треба...
В горнілі битви ви не знали страху!
Пілоти-Аси, ви — «Боги» війни!
На ворогів запеклих наводили жаху
З тризубами наші літаки!
Майстерність, точена роками,
Нізвідки взявся і зник в нікуди.
Вас привидами люди величали,
Бо вам в польоті будь-що до снаги!
Я честь мав сокола такого знати,
Він марив небом, він, як птах, літав!
Страшну новину все ніяк не міг прийняти,
Що металеві свої крила за крила янгольські віддав.
Ти вирішив героєм стати,
За це тобі і шана, і хвала!
Та в матері забув спитати,
Це не мої — її слова.
Навік ти прикипів до маминого серця,
І материнська вся її любов
Чужим синам добром озветься,
Що, як і ти, за нас пролили кров!
Сильним й хоробрим залишався до кінця,
Нове пілотів покоління ривняється на тебе!
В історію ввійшли останні ті слова:
«Я бачу ціль, беру на себе».

АНТИПОДИ

Він під обстрілом, в окопі,
Він сьогодні ще не їв,
Втома й холод крутять кості,
Спальник й карімат згорів.
«Сиплять» так, що не піднятись,
Легкий дощик моросить,
Кінця обстрілу б дождатись,
Поможе Бог, сюди не прилетить?!
Він не хоче помирати,
Він ще зовсім молодий,
І не встиг ще покохати,
Але час настав такий...
Та десь, зовсім не далеко,
Інший, паралельний світ,
Іноді летять ракети,
Та в більшості — недоліт.
ППО класно працює,
А війна, вона десь там...
Хай «солдатики» воюють,
Яка до того справа нам?
«Їм же купу грошей платять!
Я їх туди не відсилав!» —
В ресторані п'яний «лапоть»
Гучніш за музику кричав...
Він, під обстрілом, в окопі...
Кличе маму, так болить!
Він не хоче помирати,
Ще зовсім юний, йому б ще жить...

ПЛАСТУНАМ

Славних характерників нащадки,
Безстрашні воїни, в вас нерви — то сталльні пруди!
Як операцію здійснили? У ворога лише здогадки,
Бо ваш девіз: тихо прийшли, тихо пішли.
Сили Спеціальних Операцій,
Ви, металюди, справжні козаки!
Не потребуєте ні похвали, ані овацій,
Все зробите для здійснення мети!
Роками свої навички точили,
Ваш кожен рух, немов художника мазок!
Отак подумаєш, звідки в людей ті сили?
Тільки наказ віддай, дістануться й зірок!
Ви загартовані, як кращі марки сталі,
Вмивались кров'ю й потом, і не раз!
Працюєте не за звання й медалі,
І ваші лиця сховані весь час.
Коли до ворога не підібратись,
І нездійсненим видається той наказ,
Коли вже хочеться з позиції зніматись,
Тоді звертаються до вас.
Примари, їх не видно і не чути,
Але ми знаємо, що хлопці там.
Неначе чарами окуті,
Ніхто, крім них, не допоможе нам.

ДШВ (БРАТЧИКАМ)

«МИ ЗАВЖДИ ПЕРШІ», що тут ще сказати?
Ідемо в бій з відвагою й без страху,
Бо за спиною наші діти й посивіла мати,
На ворогів заклятих ми наводим жаху!
Хоч часто важко, не жалієм сили,
За Україну Неньку і за майбуття,
За побратимів свіжі ще могили,
Вони ж не пожаліли і життя!!!
Довіку братчиків клянуся пам'ятати,
Й не раз проб'ється ще скупа сльоза,
Хоч знаю, що в раю вас будуть шанувати,
А на Землі — вам пам'яті горить свіча.
Живим же браттям — твердості й здоров'я!
І не злякає нас ворожої армади бас,
Ми виріжемо все бидла поголів'я,
Бо хто ж іще? «Ніхто, крім нас»!

КОРОТКІ НОЧІ

Щоночі в снах до тебе я лігаю,
Як добре дома, хоч і уві сні!
Дітей рідненьких міцно обіймаю,
А як поснуть, пірнаю у обійми вже твої.
Ти посміхаєшся і кажеш, що сумуєш,
Крізь сльози посмішка, бо знаєш, сліз я не люблю,
Так ніжно й солодко цілуєш,
Бурмочучи підніс: «Не відпущу, не відпущу...»
Які ж короткі ночі на війні,
Та й не завжди вночі вдається нам поспати,
Я мрію про спокійні, мирні дні,
Щоб на порозі зустрічала мати.
Я вірю, що додому повернусь,
Живим, здоровим, «Зі щитом»!
Настане мир, бо я ж за нього б'юсь,
І Україну відбудуємо разом!

САПЕРИ

(ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ «ГРІНПІСУ»)

Чи знаєте щось про нелегкий труд сапера?
Сапери — хлопці зовсім не прості!
Пройдуть поля, ліси, ріки й озера,
Завдання виконають, навіть надскладні!
Усе при них — характер, сила і відвага!
Останнім може стати кожен крок!
Котячий зір і зосередженість, й увага,
Вони надмірну платять ціну за кожен доленьки урок!
Під обстрілом не легко працювати!
Підступні засідки всі обійти,
Не завжди буде кому прикривати,
Та є завдання, отже треба йти!
Чи раз болото до колін місили,
Чи раз від холоду німіли пальці ніг і рук,
І сім потів не раз сходили,
І рвав перетинки розриву звук.

СТАЛЕВИМ (АЗОВ)

Пташко, коли нам знову заспіваєш?
Як ти в бетонній клітці виживаєш?
Пташко, ти з побратимами наш Маріуполь захищаєш.
Пташко, в тендітнім своїм серці віру зберігаєш.
Безстрашні. Україні вірні до кінця,
І вас, сталевих, Азовсталь гартує!
В тих нелюдських умовах збережить життя!
Я вірю, Бог вас звідти всіх врятує!
Мої герої, моя гордість, моя біль...
Чому ж в найкращих доля нелегка?
Одні — усе життя, мов сіра міль,
А ви, ви — справжні люди, гарячі в вас серця!
Сини і дочки вільного народу,
Цвіт нації, який переросте в плоди!
Пишаюсь, що одного з вами роду,
Ви щось в душі моїй змінили назавжди!
Це щось до бою рветься за Вітчизну!
Це щось мене до війська привело.
Ви, головне, тримайтесь, може й я не згину,
І волю нашу ми відстоїмо!
АЗОВ — в однім лиш слові така сила,
Про вас згадаєш, й закипає кров!
Знаю, що розправлять ангели над вами крила,
За вас я молюсь Богу знов і знов..

ЯКБИ Ж ТИ БАЧИВ, ТАРАСЕ

Якби ж бачив ти, Тарасе, що коїться в світі,
Люди дикі і жорстокі, мов скажені звірі,
Розривають нашу неньку, нищать Україну,
Роблять з саду квітучого пустельну руїну..
Продають святую землю у чужії руки,
А тіла героїв в полі доїдають круки..
Тих героїв, що безстрашно неньку захищали,
А при владі злії люди їх з лайном мішали.
Та й не люди то, а так, нечисть і почвари,
Без душі, без Бога в серці, неояничари!
Добре Батьку, що не бачиш тяжку нашу долю,
Як козацькіі нащадки ще втримують волю..
Кров синів вмиває тіло ледь живої Мами,
Плачуть сироти і вдови гіркими сльозами.
Добре, Батьку, що не бачиш розбрату й лукавства,
Підступності, ехидності, страшного безнравства.

ЛИСТ ДО МАМИ

Брудний, знесилений, в холодній ямі,
Все тіло ломить, та не зломлена душа!
Поки притихло, пише мамі:
«Усе в порядку, я люблю Вас, Ма»!
Один рядок, якого вона так чекає,
Тривогу й біль від серця віджене.
Під час молитви гіркі сльози витирає
І щиро вірить, що Бог сина вбереже.
Вона і до війни молилась,
Як кожна мати за своїх дітей.
Та в мирний час так серденько не билось,
Що, наче пташка, от-от вилетить з грудей!
Те синове скупе «люблю»
Її безсонними ночами зігріває,
А щит міцний із щирих молитов
Його в бою від смерті вберігає.

ПРОМІНЬ НАДІЇ

Пробився сонця промінь
З-поміж темних хмар важких
І розбудив у серці спомин
Про побратимів — мужніх, та вже неживих.
Про тих людей, що голови зложили,
Які поклали на віттар життя,
Щоб ми всі вільно, в мирі жили,
Без вибухів і без сирен виття.
Надії промінь весну закликає,
Розбудить землю від холодної зими:
Зими, яка вже рік триває
Під куполом проклятої війни.
Цей промінь розпалив вогонь надії
На перемогу й світле майбуття
І відігрів замерзлі мрії
Й бажання повернутись до нормального життя.
03.03.2023.

* * *

Полум'ям пекельним дихає війна.
Немов сірник, в тім подиху життя згорає.
Зі сходу, хмарами, поперла сарана,
Що на шляху своєму нищить все, з'їдає.
Ні свого розуму, ні совісті, ні честі —
То паразити, біомаса без душі.
Нащадкам їхнім злодіяння те озветься,
Яке вчинили на моїй землі!!!
Нас нищать за любов до свого краю,
За те, що вільно хочем жити, без брехні,
Безжально старців й немовлят вбивають,
Щоб догодити своєму пану-сатані.
А пан їх до безумства впився крові,
Грозить спалити непокірний світ,
За його «правду» гинуть дурні безтолкові,
А ми втрачаєм нації найкращий цвіт.

10.03.2023.

* * *

Багато в нас сьогодні патріотів!
І кожен Україну любить — над усе!
Та пам'ятаю, як тому ще кілька років
Ніхто з них чути не хотів про це!
Тепер всі в тренді. Мова, вишиванки,
Пісні співають, більше не «пають»!
Так, хтось прозрів, коли русні побачив танки,
Та більшість просто грошики кують.
Я не засуджую, хай краще так, ніж по-старому,
Хоч і не щиро, та на мові, не на «язику».

Може почнемо жити по-новому
Й культуру матимем свою.
Але хіба в нас не було культури?
Хіба не маємо своїх митців?
Її ховали за високі мури!
Гнітили в дворах тюрем й таборів!
А було слово! Глибоке, мудре слово.
Ніхто не слухав, ніхто не читав.
Пробач нас, рідна солов'їна мово,
Та Слава Господу, твій час настав!

12.03.2023.

* * *

Не було страху у його очах,
Лише зневага до катів проклятих!
Він вічність в райських проведе садах,
У товаристві побратимів, мужніх і завзятих.
Відчув холодний подих смерті,
Але про милість на колінах не благав.
Для себе вибрав він дорогу честі
І з гідністю життя своє віддав.
З презирством глянув в очі смерті,
Димок гіркий востаннє затягнув.
Він знав, що тут судилося померти,
Та навіть оком не змигнув.
Сказав спокійно: « Слава Україні!»,
І обірвали постріли життя.
В останнім погляді не було страху і в помині,
Лише на мить припіднята брова.

13.03.2023.

ВЕСНА

Весна прийшла, тепла і рання,
Змерзлі тіла нам сонце відігріє.
Знімаємо брудне зимове вбрання,
А в душах пестимо надії!
Надії на мирне життя,
Надії побратимів не втрачати,
Щоб в Україні було світле майбуття
І перемогу якнайшвидше святкувати.
Небесний Отче, я благаю, поможи!
Одне лиш виконай бажання!
Дай силу наші землі вберегти,
Відкинути усі страхи, вагання.
Вже зовсім скоро розцвітуть сади,
Поля одягнуться в зелені пишні шати,
Та нам не до весняної краси,
До бою треба зброю готувати.
А як же хочеться весною милуватись,
Вдихати свіжий квітів аромат,
Але не час, бо треба окопатись,
Старенький зарядити автомат.

20.03.2023.

* * *

Чи козацька слава вам уже немила?
Чи земля чужою стала, яка вас зростила?
Може гроші, може влада душі вам занапастила?
Краще б вас, іродів клятих, мати задушила!
В час війни, в лиху годину народ обкрадати,
Награбовані мільйони під матрац ховати?
Ой вже скоро, дуже скоро, прийде час розплати.
Запаковані валізи? Готові тікати?
Гинуть хлопці за державу, а її немає.
Є злочинне групування, що нас обкрадає.
Кров і піт в бою пекельнім один проливає,
Другий вигидає закон й рот військовим закриває.
Один нині волонтер війську помагає,
Другий допомогу спер, совісті не має.
Над могилою героя хтось стоїть, ридає,
А десь танці, гул і сміх, музика лунає.
Це якийсь сюрреалізм, театр абсурду.
Як подумаєш про це, можна зійти з глузду!
Хтось за те, що місяцями не вилазив з бруду,
Не получит нагороду, а піде до суду.
В бою втратив інвентар, йди рапорт подати,
На фронті легше життя, ніж метал списати.
Хто говорить нині правду, того пресувати,
А хто владу вихваляє, того величати!
Хоч то рейдер, рекетир, ну то й що, начхати,
Головне, щоб з матюком вмів слова в'язати.
А народ любить таких, йому не звикати,
Чим годує телемарафон, те й буде з'їдати.

25.03.2023.

СПАЛЕНІ ДУШІ

Крізь темряву, тривожні звуки
Пришвидшилось серцебиття,
Стискають зброю самовільно руки,
Ну що ж, дешево не віддам життя!
Наказ «До бою» пролунав, як грім,
І побратими вже позиції займають.
Розриви в полі наших мін,
Хоч не надовго, все ж противника спиняють.
За мить почнеться пекло на землі.
Емоції заховані, забуті.
Напружуються очі у нічній імлі,
Лишніх думок нема, усі по суті.
Війна вбиває все людське нутро,
Черствіють, вигорають наші душі.
Навіть, коли беруся за перо,
Слова мої якісь сухі, байдужі...
Цим не поділишся ні з ким.
Душевні рани тільки спогади лікують,
Де є кохана, рідний дім,
А в ньому діти галасують.
Тут забуваєш про саме життя,
Краса природи вже не надихає.
Не думаєш про суть буття,
І світ навколо кольори втрачає.
Скільки нас вернеться таких,
Мужчин, що плакати навчилися...
Та в той же час німих й черствих,
Бо наші душі тут лишилися...

30.03.2023.

* * *

Обдирають Тебе, мамо,
Недолугі твої діти.
Йдуть роки, а все те саме,
Знов іти по світу.
Знов в чужих людей просити
Помочі, рятунку.
Недолугі твої діти!
Ті, хто «Вищого ґатунку».
Чом ти їх не подушила?
Нащо годувала?
Гірка доля не навчила?
Ти ж таких вже мала!
Непутящий твій Богдан,
Певно хмелю впився,
Продав тебе москалям,
Бодай подавився!
Скільки ж їх було таких?
Всіх не полічити,
Лицемірних і скупих,
Лиш би грошеньт нажити.
От і зараз, в час непевний,
Пантрують корито,
Коли їх народ нужденний,
Земля танками розрита.
Були в тебе й добрі діти,
Боронили волю...
Та всі зраджені чи вбиті,
Тяжку мали долю.
Їх остатки, на фронтах,
Тебе захищають.

Волонтерять, через страх,
Бо й тих утискають.
Колись славним воякам
Була честь і шана,
Нам же, наче тим рабам,
Лиш кляп та кайдани.
Україно, рідна ненько,
Не плач, не журися!
Наше щастя тут, близенько,
Лише не корися!

30.03.2023.

СМС

Привіт, кохана, як ти спала?
Що поробляють наші дітлахи?
В мене все добре, лиш погода «підкачала»,
Снігу насипало, немов серед зими.
А пам'ятаєш, як малих водили
На гірку ту, що коло дідуся?
Вони на санках вниз летіли,
Раділи снігу і сміялися.
Той сміх дитячий мені сниться...
Я скучив за минулим тим життям.
Згадаю, й серце птахом б'ється...
Передавай вітання малюкам.
Цілую, мила, мушу бігти,
Як буде час, ще потім напишу.
Найбільше моє щастя — ти і діти,
Ну все, бувай, я вас люблю!!!

31.03.2023.

* * *

Зазеленіли знов поля,
Мов ніжним оксамитом вкриті.
Прокинулась свята земля
Й заплакала тієї ж миті.
Рясним дощем пролились гіркі сльози
За втрачених дітей своїх.
Перші розкати грому, перші грози
Промінують «рани» зораних доріг.
Плодові розцвіли дерева,
Та Україна ще не розцвіла,
Якась байдужа, не щаслива,
Цьогоріч весняна пора.
Немає часу нею милуватись,
Іще лютує у серцях зима...
Щосили треба захищатись,
Щоб не вернутись до московського ярма.
14.04.2023.

* * *

Коли закінчиться страшна війна,
Не буде вибухів, сирен, повітряних тривог,
Я повернусь до тебе, мила, дорога,
Прийде той час, коли побудемо удвох.
Не сердься, зла на мене не тримай,
Ти ж знаєш, осторонь не міг стояти,
Коли наш рідний, тихий край,
Москаль приперся визволяти.
Коли Гостомель, Бучу і Ірпінь
В крові втопили клятті окупанти,

Ненависть до пекельних тих створінь
Мене палила, не давала спати!
Я не хотів для нас такої долі,
В імперським рабстві жити я б не зміг!
Ганебно козакам жити в неволі,
Для нас — це найстрашніший, смертний гріх!
Минув вже рік, відколи дім покинув,
Туга за вами серце на шматочки рве.
Якби ж я міг, то вже б до вас полинув,
Та тут іще «робота» є...

15.04.2023.

* * *

Який чудовий, світлий ранок
І небо синє і ясне.
Згадавсь дитячий спів веснянок,
В вир пам'яті штовхнув мене.
І полилися спогади рікою
Про той щасливий, той веселий час,
Коли босоніж бігали юрбою,
Коли ніщо не турбувало нас.
Яскраві, теплі спогади дитинства,
Якими ж ми щасливими були...
Весна, така чарівна і барвіста,
А як же пахли і цвіли сади!
Напевно, лиш дитяче серце
Могло так щиро цей любити світ.
Поки ще чисте, як джерельце,
Не помутніле в плині літ.
Може, коли настане мирний час,

Коли прокинеться обпалена душа,
Господь ще дасть останній шанс
Очистити свої «брудні серця».
Тоді подивимось дитячими очима
На цю навколишню красу,
Буденність і байдужість лишим за плечима,
Вернемось в юності весну.

16.04.2023.

Великдень-2023.

СВІТЛИЙ ПАМ'ЯТІ ДРУГА

Скільки братів лягло в могили...
І зовсім юних, і давно не молодих.
Хтось склав життя, а хтось здоров'я й сили.
Країна бореться, спираючись на них.
Тяжко втрачати побратимів,
Пам'ять про них довіку збережем в серцях.
Святим вогнем Небесних Серафимів
Очищені їх душі у боях!
Якщо чудесний Райський Сад існує,
Всі наші хлопці оселились там.
Їх голосів ніхто вже не почує...
Тепер замовк навіки і Богдан.
Зі щирим поглядом, як на останнім фото,
Він закарбується у пам'яті моїй.
Нелегка в воїнів робота!
Та зараз України доля тримається на ній.

13.05.2023.

ЗАГИБЛОМУ ДРУГОВІ «ЗУБРУ»

У чистому нічному небі ясні зорі
І місяць в повні сріблом заливає грішний світ.
Дивляється боєць, що там за рух у полі,
І нерви натягнулися міцні, немов сталевий дріт.
Повіяв свіжий опівнічний вітер,
Зірвався з криком птах нічний,
На польовій дорозі підняв пилюку вихор,
Із бліндажа вернувся інший вартовий.
В повітрі розпливався п'янкий запах кави.
Ось, друже, щойно заварив.
В окопі з сигаретою по черзі присідали
Й по черзі кожен по ковтку зробив.
Вони мовчали і дивилися в безкрайню ніч,
Сьогодні якось підозріло тихо.
В такі моменти, немов камінь з пліч,
Коли ще спить чи притихає лихо.
В такі моменти згадуєш Шевченка,
Цитуєш його «Думи» сам собі.
Їх була тільки но лиш жменька,
І ось гудуть вже роєм в голові.
Гудуть про дім, дітей, дружину,
Гудуть про маму, брата і «старе» життя,
Гудуть про друзів-побратимів,
Про тих, що є, й про тих, кого нема...

15.05.2023.

Я ВСТАВ ЗА ТЕБЕ

Я став за тебе, взявши в руки зброю,
Вже більше року на кону моє життя.
Ми будем рівними з тобою,
Коли щось зробиш й ти для майбуття.
Коли мені надійним станеш тилом,
В мовчанку гратися не час!
Назву лиш того побратимом,
Хто в рабстві мовчазнім не згас.
А згасло вже немало люду.
Без кисню не горить вогонь.
Тож дихайте на повні груди!
І витріть страху піт з долонь!
Кому не до снаги тримати зброю,
Той може хоч відкрити рота!
Втрачаємо братів на полі бою,
А за спиною в нас — налякана німота...
Я вже писав, до бунту вас не закликаю.
Я просто вірю, що настане мить,
Й земля моя, від краю і до краю,
Підніметься з колін й загомонить!
І чутно буде святу правду,
І брат за брата стане, як один.
І лиш тоді відновим давню СЛАВУ,
Коли згадаєш: ти не раб, ти Божий Син!

21.05.2023.

P.S. Коли почнем відстоювати свої права і свою державу, а не розводити міжпартійну ворожбу в такий час, коли відкинемо особисті симпатії і почнемо оцінювати вчинки і результати, тоді з'явиться шанс на перемогу і щасливе майбутнє для наших дітей. Але доля не любить боягузів. Рабів до Раю не пускають!!!

* * *

Якщо судилося мені вернутись,
Якщо я виживу на цій війні,
Дай, Боже, сили в собі не замкнутись,
Бо світ цей тоне в ницості й брехні.
А як же хочеться вернутись
До свого дому, до сім'ї,
В обіймах милої забутись,
Щоб звуки бою стихли в голові.
Мені б забути ці безсонні ночі,
Поспати в ліжку, а не на землі,
Мені б забути побратима очі,
Що так й завмерли, не заплющені.
Мені б не бачити німу байдужість,
Терпіння за чесноту не сприймаю вже давно.
Непереможна людська дурість,
Мовчання й страх — то батого, які женуть в ярмо.
А звичного, спокійного життя уже не буде.
Я забагато бачив, забагато пережив.
Пройдуть літа і більшість наші подвиги забуде,
Хоч не один тут голову зложив.
Та що літа, коли вже зараз сміх і танці,
На фото в соцмережах ломляться столи,
А в той же час солдат сухпай шукає в ранці.
Нема. Замість сніданку два ковтки води.

05.06.2023.

* * *

Світанок барвами заграв
У цю чудову літню пору.
Туман на землю не сідав,
Піднявся високо угору.
Мені бракує мирних і спокійних ранків,
Коли у співах заливаються птахи.
Тут їх не чутно за вибухами й ревом танків,
Не помічаєм літньої краси.
Світанкам ми завжди радієм,
По них рахуєм пережиті дні.
Світанки уособлюють надію,
Що виживем на цій війні.
Згадались мені теплі літні ранки
На пасіці у лісі, в Пилипах,
Із золотистим медом рамки
Й прополісу терпкий і пряний смак.
От зараз би на пасіку, до Кондрюків,
І скуштувати свіжого медочку.
В альтанці, що край лісу, з ними б посидів,
Чи на терасі, з сторони садочку.
Пошвидше б наша перемога,
Вернутись би в батьківський край,
Зійде з душі печаль, тривога,
Коли повернусь у свій «тихий рай».

11.06.2023.

* * *

Душа напевно зчерствла, огрубіла,
Мов мої руки, в шрамах, мозолях,
На волосині понад прірвою висіла
Й зірвалася вниз, де холод, біль і страх.
Не згинула, не зникла, лиш зомліла,
Побита, змерзла, та іще жива...
Ще якийсь час стогнала, бо боліло,
А потім звикла, стала мовчазна.
На ній глибокі кровоточать рани,
Які вже не затягнуться довіку.
Та може тепер легше жити стане?
Попереду ще лиха й потрясінь без ліку.
Вже мало що мене бентежить,
Перетворився в насторогу страх.
Я відпустив все, що від мене не залежить,
Нема тремтіння більше у руках.
Я не дивуюся таким метаморфозам,
Хоч в дзеркалі, неначе хтось чужий...
Той погляд, наче пройнятий морозом,
Й дзеркальний я, не по роках старий.
Її величність, пані Муза,
Якщо й приходить, то не впізнає.
Легке перо тепер тяжка обуза,
Черстве нутро йому на спротив повстає.
Слова тікають, мов пісок крізь пальці...
Все не такі, усе не ті!
Колись кружляли, мов в прекраснім вальсі,
Тепер плетуться, мов воли в ярмі.

20.06.2023.

БІДА

«Завис» товариш в телефоні,
Інста, фейсбук, тік-ток і телеграм,
Скажу по правді, бувають дні,
Що я, нівроку, «зависаю» й сам.
Та є біда у гаджетах крутих,
Їй — деградація ім'я.
Як гляну на контент в мережах тих,
То просто пухне голова!
У недоблогерів, недоакторів
Гумору специфічне почуття,
Лиш сленг і мат, нема нормальних слів,
Та й з змістом теж не все в них до пуття.
Чим захворів цей світ? Не знаю,
І від недугу того ліків певно ще нема.
Як дітям своїм пояснити маю,
Щоб не дивилися того лайна?
Невже всі з розуму зійшли?
Нормальні теми для постів уже не в моді?
І то ж не діти, дорослі тітки і дядьки,
Що з вами, люди, ви реально хворі?
Самовдоволення, пафос і брехня,
Пародії дешеві, жарти недолугі,
Насильство і оголені тіла,
Ніби й пролистуєш, а воно все по кругу.
Нема ні сорому, ні розуму, ні страху,
Що з ваших виросте дітей?
Десь ми конкретно дали маху,
Все меншає і меншає ЛЮДЕЙ...

22.06.2023.

* * *

Чи знаєш свого спокою ціну?
Ціна йому — кров мого побратима.
Побачиш матері моєї сивину,
За сон дітей твоїх вона так заплатила.
Ти знаєш присмак сліз гірких?
Їх, мов води, випилась моя дружина!
Ти коло рідних і близьких,
А біля мене тільки їх світлина.
Ти знаєш смак ковтка води,
Коли від спраги побіліли губи?
Куди тебе приводять сни?
Мене в те поле, де лишилися дві наші групи.
Доводилося в очі смерті заглядати?
У ту холодну і страшну пітьму?
Вона лягає поруч з нами спати,
Ми чуєм, як вона гострить косу.
Тобі за це не виставлять рахунок,
Ти просто зла у серці не тримай.
Якщо солдат повів себе занадто грубо,
Він в пеклі був, щоб вберегти земний наш Рай.
Ти не жахайся від людей з протезом,
Не витрищайся, але й погляду не відводи.
Чи словом добрим, а чи й ділом —
Підтримай, вируч, поможи.

23.03.2023.

* * *

Зів'ялі квіти вздовж дороги...
У всіх букетах парне їх число.
Ой скільки ж горя, розпачу, тривоги
Й пролитих сліз на місці цім було.
Останню шану віддавали тут герою,
Стрічали на колінах всім селом.
Святу обітницю солдат порушив своєю,
Вернувся на щиті, а не з щитом.
Він обіцяв вернутися живим,
Писав, що служить глибоко в тилу.
Він був у матері єдиний син,
Тепер ведуть її до гробу ледь живу...
А батько... Він, неначе тінь, стоїть,
І згас в його очах вогонь життя.
Ніхто не знає, як душа болить
У тих батьків, що втратили дитя.

26.06.2023.

* * *

Для Тебе домом стали небеса,
Наш славний соколе відважний.
За Україну-неньку Ти віддав життя,
Ти наш ГЕРОЙ, небесний лицарю звитяжний!
Завжди Тебе манила синя вись,
Пілотом мріяв ще з дитинства стати.
Ми переможем, брате, не журись,
А ти над нами будеш ЯНГОЛОМ літати!!!
Я знав тебе хоробрим й щирим,
Ти гордістю був для батьків!
Стою біля твоєї свіжої могили
Й не можу підібрати слів...
Багато так хотів сказати
Твоїй дружині молодій,
Стоїть почорніла від горя мати
І страшно в очі подивитись їй.
В них стільки болю і розпуки,
Що їй до моїх співчуттів?
У батька опустились руки,
Боюсь, щоб зараз не зомлів.
Поглянь, Степане, скільки тут людей,
Рідня і побратими, й друзі...
До Райських золотих дверей
Тебе проводять по заслугі!

P.S.

Майор Тарабалка Степан
НАШ ГЕРОЙ!!!
ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!!!
ГЕРОЯМ СЛАВА!!!

* * *

Лише тоді ціну життя осягнеш
І зрозумієш, як його любив,
Коли на себе лати воїна одягнеш,
Навіть, якщо до того нудно жив.
Коли війна стає буденним, звичним ділом
І в вічі смерті дивишся щодня,
Коли уламками й розпеченим залізом
Посічена і зранена тремтить земля.
Тремтить і стогне в тебе під ногами,
А ти пригорнешся до неї, як дитя —
Дитя, що захисту благає в мами,
Щоб не піти завчасно в небуття.
А знаєш, що є щастям для людини?
— Порозуміння і любов в сім'ї!
Яка безцінна посмішка дружини,
Коли постане в пам'яті твоїй.
Дитячий сміх, яка то радість!
Замислювавсь над цим хоч раз?
Життя — то не нажива, гроші й заздрість,
Не кількість золота й прикрас!

27.06.2023.

«КАТОК»

*Пам'яті друга, побратима
Мутрука Сергія Афанасійовича*

«Каток» — це друга мого позивний...
Якого в рації я вже ніколи не почую.
Веселий був, сміливий і, як дуб, міцний!
Тепер і він у землю зліг святую.
«Каток»... Такий от позивний...
Йому не було рівних у бою!
Він, наче механізм сталевий,
Змітав всіх ворогів на нашому шляху!
Якщо я й бачив в кімсь сліпу відвагу,
Ведмежу силу і незламний дух,
То я вам щиро, без вагання, скажу,
Це все про нього, отакий був в мене друг.
Ще вчора був і пив зі мною каву,
Сьогодні ж, в світі цім, його нема...
Він заслужив довічну честь і славу!
Для нього вже закінчилась війна...
Він в собі втілює наше кредо,
Був ЗАВЖДИ ПЕРШИМ і йшов до кінця!
Шкода, що не побачить мирне наше небо,
Саме за нього він віддав життя.
Хотів, щоб його соколи-сини,
Яких так щиро й віддано любив,
У мирі й спокої жили!
І він для цього все робив.

03.07.2023.

"АДАМ"

«Адам» двохсотий, ти вже чув?
Й «Туриста» сильно потріпало...
Шкода, хороший хлопець був...
«Туриста» підлатають,
хоча йому сильно дісталось.»

А я мовчу, у спогади полинув,
В яких Назар іще живий,
Розказує про дім, дружину...
Хороший хлопець був, щирий, простий...

Ще один вірний побратим
Пішов у вічність з поля бою.
Скільки ж їх там, як жити з цим?
І кожен, часточку душі забрав з собою...

Душі, якої майже не лишилось,
Яка зів'яла у вогнях війни...
Тай серце каменем покрилось,
А як інакше, коли навіки йдуть брати?

Стільки зруйнованих сімей,
А матерів у траурних хустинах,
Нещасних сиріток дітей
І їх батьків в холодних домовинах.

Скільки триватиме цей жах?
Буває, в себе сам питаю.
І холодом проймає страх,
Бо відповіді я не знаю.

ДЕСЯТИЙ РІК...

Десятий рік війна триває,
Горе, розпач, сльози, біль...
Щодня якийсь герой вмирає,
Суддя ж купив новий автомобіль.

Десятий рік війна триває,
Простий народ давно «на сухарях»...
А хтось, у ресторанах, шлунок набиває
І спину гріє на морях.

Десятий рік війна триває,
Випрошуєм по світу техніку і зброю,
А хтось, бюджет безсовісно «пиляє»,
Кишеню набиває свою.

СЛОВА...

Слова... Всього лише слова...
Хоч і римуються і змісту не позбавлені.
Хоч в них любов і біль, й саме життя,—
Це лиш слова, в боях обпалені.

Слова, всього лише слова,
Хоч за них хвалять, шану віддають.
«В тебе виходить гарно і все до пуття»,—
Мене так друзі і колеги заохочують.

Слова... кому потрібні ті слова?
Хто їх читатиме? Скажіть?!
Хіба поезії ще не минулася пора?
Чи не судилось на папері тим словам зітліть?

Ой ні! Вірші — то не слова,
Поезія — то не безглузда писанина!
У кожного вірша — своя душа,
І кожен — як моя дитина.

ТИХА НІЧ...

Темна ніч і чорна кава,
Сьогодні знову не до сну...
А на екрані посмішка, така ласкава,
До серця фото твоє пригорну.

Вдихаю дим на повні груди,
Гіркий, як і моє життя...
Можливо завтра трохи легше буде,
Як же дістала ця страшна війна!

Ти теж не спиш, я точно знаю,
І тихо плачеш, потай від дітей.
Якби ж ти знала, як тебе кохаю,
Як серце виривається з грудей.

Нове завдання, група в зборі.
Поспіхом пишу кілька слів.
У хлопців погляди важкі, суворі,
На них відбиток нелегких часів.

Ну все, по конях, час рушати.
Дасть Бог, повернемося всі.
А ти лягай, кохана, спати,
Прийду до тебе уві сні.

Прийду і міцно-міцно поцілую,
В Твоїх обіймах ніжних потону,
Теплом своїм тебе зігрію...
Солодких снів, бувай, люблю!!!

* * *

Сьогодні не напишу про бої
І про важку солдатську долю.
Сьогодні інші думи в голові,
Гудуть аж до нестерпності, до болю.

Ці думи — про сьогоднішнє життя,
Про тих, хто нам «надійно тил тримає».
Співайте, пийте аж до забуття,
Причин тривожитись немає!

Відвідайте відреставрований музей,
Пройдіться по новій бруківці,
Відправте в новий сквер дітей,
Німі, рабоподібні вбивці...

Я вірю, ви сильно втомились,
Вас, бідних, так дістала ця війна...
За що ж, скажіть мені на милість,
Вам доля випала така?

Щодня донати нагло вимагають,
Щось вічно треба «піксельним» тим жебракам.
Вони сидять в тих ямах і не знають,
Як важко в нас «тиловикам»!!!

Живіть, як звикли, не журіться,
Ще трошки, це вам — я кажу!
Ще кілька місяців там продержіться
І ми закінчим цю війну!

А може й не війна скінчиться,
Закінчимося, напевно, швидше ми...
А ви живіть, як звикли, не журіться,
Переживете й гніт орди!

ДОПОКИ БУДУТЬ ЛЮДИ

Допоки будуть люди, буде Україна,
Вона живе у праведних серцях,
І хоч кругом страшна війни руїна,
Її я бачу в золотих хлібах.

У побратимів, у втомлених очах
Живе моя Вишнева Україна!
В молитвах ваших і у добрих ділах,
Вона така одна, вона єдина!!!

Нехай Господь пошле вам радості земні,
Хай зробить мирним наше, Українське, небо!
І поки у тилу ще ЛЮДИ є такі,
То й на фронтах за них стояти треба!

Відстоїмо, ви вірте і моліться,
В молитвах ваших сила не мала,
Тут ворога ніхто з нас не боїться!
Бо жодна сила волю не здола!!!

ЗМІСТ

СЛОВО АВТОРА	3
Крик душі.....	5
Нездоланні.....	6
Соколам.....	7
Не відкладай життя на завтра.....	8
Наша доля.....	9
Не для війни ростили ви синів.....	10
Я свідком став.....	11
Не забудем і не простимо.....	12
Як далі житимем?.....	13
Народові.....	14
Ще осінь буде золотою.....	16
Віє вітер буйнесенький.....	17
Тим, кого нема.....	18
Журавлі.....	19
Сон.....	19
Переосмислення.....	21
Останній день літа.....	22
Пілотам.....	23
Антиподи.....	24
Пластунам.....	25
ДШВ (Братчикам).....	26
Короткі ночі.....	27
Сапери.....	28
Сталевим (АЗОВ).....	29
Якби ж ти бачив, Тарасе.....	30
Лист до мами.....	31
Промінь надії.....	32

Полум'ям пекельним дихає війна	33
Багато в нас сьогодні патріотів	33
Не було страху в його очах	34
Весна	35
Чи козацька слава вам уже немила?	36
Спалені душі	37
Обдирають тебе, мамо	38
СМС	39
Зазеленіли знов поля	40
Коли закінчиться війна?	40
Який чудовий світлий ранок	41
Світлій пам'яті друга	42
Загиблому другові «Зубру»	43
Я встав за тебе	44
Якщо судилося мені вернутись	45
Світанок барвами заграв	46
Душа, напевно, зчерствла	47
Біда	48
Чи знаєш свого спокою ціну?	49
Зів'ялі квіти... ..	50
Для тебе домом стали небеса	51
Лише тоді ціну осягнеш	52
«Каток»	53
"Адам"	54
Десятий рік... ..	55
Слова	56
Тиха ніч... ..	57
Сьогодні не напишу про бої	58
Допоки будуть люди	59

ІВАНИЧУК Ростислав Романович

СЛОВО, ОБПАЛЕНЕ ВІЙНОЮ

Друге видання
Доповнене

“Писаний Камінь”

Косів
2024

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083
Косівський р-н., м. Косів.
тел.-факс.: 067 3420747
E-mail: evrika-pk@ukr. net

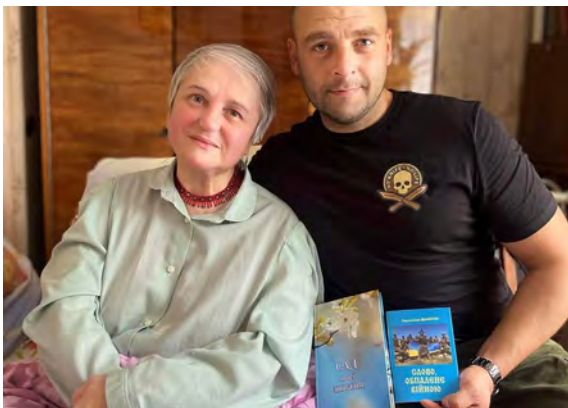
*Упорядкування і редакція
Відповідальний за випуск
Комп'ютерна верстка*

Марія Боєчко
Михайло Павлюк
Віталій Стефурак

Підписано до друку 01.03.24. Формат 84x60\32.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Тираж 100 прим. Замовне 601.

Презентація книги Ростислава Іваничука
"Слово, обпалене війною". Матеївці. 29.09.2023.

З друзями по перу: Ганна Сав'юк (Матеївці),
Марія Боєчко (Ковалівка). Вересень 2023 р.

